

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

BCU Cluj Central University Library Cluj

Boldog ünnepet.

1935. JUNIUS
10.

III. ÉVFOLYAM
16. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Kedves kiesi cimborák!

Most a szerkesztő néni szól hozzátok és kedves szüleitekhez.

Az utóbbi időben úgy tapasztaltuk, hogy meglankadt az előfizetési készség. Látjátok, kis cimborák, ezt az ujság azonnal megérzi. Nem tudjuk fizetni a nyomdát, a sok klisé s azokat, akik az Uj Cimborának dolgoznak. Ugye mindnyájan örömmel fogadtátok a Satumareről Clujra került Uj Cimborát szép új köntösében? Azért áldoztunk s áldozunk e lapra erőn felül is, hogy ti még jobban megszeressétek és áttalatok kis barátaitok, és barátnőitek. Amit ti megtehettek a lapért, az: a pontos fizetés! Senkinek sem szabad elhanyagolni az előfizetését. A második fontos dolog a toborzás. S erre nemcsak kis olvasóinkat, de azok szüleit is kérjük, hogy toborozzanak új és új előfizetőket, mert csak így erősödhetünk meg, ha minél többen járatták az Uj Cimborát.

Tehát maradjunk ebben kis cimborák: mindenki mindenkor pontosan teljesítse az előfizetési kötelezettségét.

Szerkesztő néni.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK

„Nótás Zsuzska“ dalaiból.

A pünkösfi rózsá.

A pünkösfi rózsá
Kihajlott az útra
Jer ki rózsám, jer ki
Szakassz egyet róla.

Nem anyától lettél...

Nem anyától lettél,
Rózsafán termettél
Piros pünkösdi napján
Hajnalban születted.

Kedves pünkösfi ajándék az olvasni szerető gyermekeknek László Marcella: „Nótás Zsuzska“ c. mesekönyve, jó kötésben, szebbnél-szebb képekkel, eredeti új magyar dalokkal. Lei 60.— előfizetőinknek 45.— Lei.

Szójáték.

Nem igazi hatalmasok, akiknek a hat alma sok. Mert ha nekik hat alma sok, akkor ők nem hatalmasok.

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

Ötször kilenc az negyvenöt,
Ne kergess el kéregetőt.

*

Ötször tíz az ötven,
A sült galamb ma sem repül
Fenn a levegőben.

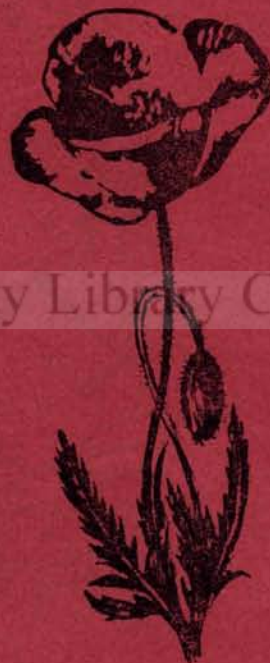
*

Hatszor hat az harminchat,
Tartsd rendben a holmidat.

*

Hatszor hét az negyvenkettő,
Füllérekből lesz a pengő.

Kertészkedjünk.

A piros pipacs ugyan mezei virág, a rengőringó buzatáblák közt virít, de néhol a kertekben is nevelik szép piros színe miatt. Magva elhull s a következő tavaszon vetés nélkül is kikel.

Toborzó.

Győri Sándor II. g. o. t. Satumare szerezte Gerend Ilyke IV. el. o. tanulót, Satumare. Zimmermann Aranka IV. el. o. tan. Cluj szerezte Roosz Babát, Cluj. Kenderessy Miklós Turda szerezte Szabó Bözsike III. el. o. tanulót és Nagy Ilonka II. el. o. tanulót. Nagy Ilonka II. el. o. tanuló szerezte Fodor Ilonka II. el. o. tanulót, Turda. Kormos Jenő Chiend szerezte Gál Bözsi I. g. o. tanulót, Csép Bözsi I. g. o. tanulót és Máthé Iluska IV. el. o. tanulót, Chiend.

PÜNKÖSD ...

Mi van, mi van ma,
Piros pünkösöd napja,
A rózsza is nevet
Erre a szép napra.

Piros pünkösöd napján
ÖrüljeteK vélem,
Apám, édesanyám
S kedves kis testvérem.

PERES SÁNDOR.

A csodálatos balzsam.

Írta: László Marcella.

A pünkösdi ünnepek alatt összegyűltek a rokonságból az összes gyermekek: Pali, Pista, Zsóka, Levente, Micike, Karesi és Feri. Volt öröm és zsvaj! Azonnal közrefogták néni-kéjüket:

— Meséljen valamit, édes Margit néni!...

— No jó, de csak ha szépen, csendben hallgatjátok. Lizáról fogok mesélni. Hogyan lett a legjobb barátja a gyermekeknek az, aki a gyermekeket azelőtt nem szerette.

*

Régóta feküdt már Liza betegen. Az orvos hiába adott neki mindenféle orvosságot, csak nem gyógyult, csak nem gyógyult. Az édesanyja összeroskadt, fehérhaju asszony, aggódó szívvel kérdezte tőle:

— Nem szünik a fájdalmad, édes leányom?

Mit hozzak, ami enyhítené? Hozott finomabbnál finomabb édességet: narancsot, banánt, meggybefőttet, a nagybeteg Liza rájuk sem nézett. Csak feküdt a fehér párnák közt, lehunytt szemmel, mozdulatlanul. Már annyi ereje sem volt, hogy a poharat felemelje, úgy kellett megétetni, megítatni.

— Szegény — mondta a tejes asszony, amikor egy reggel benézett az ablakon, — ennek sines már sok hátra...

— Szegény! — sóhajtott a öreg kisaszony is a szomszédból, aki gyakran jött át a szomszédból Lizához látogatóba — már nem soká viszi.

— Oh Liza! drága Liza! olyan fiatal, még

nem is élt ugyszólván — könnyezték meg a barátói.

A nagybeteg leány édesanyja azon a reggelen jött-ment, rakosgatott a szobában, halk, nesztelen léptekkel járt, hogy a beteg nyugalomát ne zavarja. Néha-néha az ágy felé nézett, de onnan semmi hang, nesz nem hallatszott.

— Ugy látszik, alszik! — gondolta, s kisorsrant a konyhára néhány percre. A ajtók, az ablakok tárva voltak, s szabadon áramlott be rajtuk az üde, májusi levegő és a napfény. Kinn az udvaron a nagy diófa is kilombosodott már.

Még a Halál is észrevette utjában, amint suhant át a kis udvaron.

— Nini — most látom csak, hogy már a diófa is zöld lombruhában áll — nézett körül az udvaron. — Nem mondom, szép, szép egy ilyen diófa is, de én már csak jobban szeretem a ciprust, meg a szomorufüzet, ezekre csak rá-néznek az emberek, már is tele vannak szomorúsággal. Na, de úgy látom — huzott elő hosszú papírlapot ködszinü köpenye alól, helyben is volnék. Ha itt végeztem, Kaliforniába megyek, ahol egy 99 éves öreganyóka várja, hogy az élete gyertyáját kioltsam. Aztán jönnek az Indiák, s Kina. Itt lesz csak sok dolgom, tombol az áradás, dühöng a pestis járvány, itt van nekem dus aratásom. Már a németek közt kevés dolgom akadt. Ez olyan kemény nép, hogy még én ellenem is talált már orvosságot...

Az emberek nem látják meg a Halál suhánását, de az állat megérzi. Az ajtó előtt hasaló

kutya keserves vonításba kezdett. A besuhanó Halállal dermesztő csend telepedett a kis szobára. Ahogy az ágy mellett ment, oda koccant kaszája az ágy oldalához. A nagybeteg leány a koccanásra felnyitotta a szemét. Fel akart ugri, hogy elfusson, vagy kiáltani:

— Édesanyám, édesanyám! — de nem tudott meg se mozdulni. S földi halandó más ugyan nem hallott volna egy szót sem, de a beteg leány megértette a csontkaszás szavát:

— Leányzó, érted jöttem!

Liza épp ilyen hangtalan szavakkal felelt vissza:

Leányzó, érted jöttem!

— Oh, már ilyen korán? Hiszen még nem is éltem. Engedd, hogy maradjak még. Hallgasd csak, milyen édesen trillázik kinn a kis madár. A napsugaras kék ég alatt ezernyi tarka virág pompázik. Engedd, hogy maradjak még...

A csontkaszás a papírlapra mutatott.

— Nem lehet, ide van írva a neved, menned kell. De, ahogy a kintről bekandikáló napsugár végigtáncolt a papíron, egy pillanatra eltűnt — Talán — mondta elgondolkodva — egy még vissza tudna adni az egészségnek, egyetlen balzsama az életnek: a kacagás. Egy ártatlan léleknek a szívből jövő, üde, tavaszi kacagása. De ártatlan lélek? — kacagott gunyosan a Halál — hiszen ma már a gyermekek is irigyek, gonoszak, önzők és tiszteletlenek. Ezért hát készülj az utra...

A nagybeteg leány homlokát kiverte a kin és a félelem veritéke. A nyitott ablakon egy könnyű szárnyu méhecske repült be. Zümmögve röpködött ide-oda. Majd leszállt a beteg párnájára s onnan nézett farkasszemet a Halállal. S hogy a leány félelemtől sápadt arcába nézett, vigasztalni kezdte:

— Ne félj, nem mindig büntetés a halál. Néha puha selyemkendő, mely ráterül a földi szenvedésekre...

A félelmes vendég csontkaszája megsuhant a levegőben. Liza lehunyta a szemét... Sujtsjon

hát, ha sujítani akar! Ebben a pillanatban két kislány libbent be táncolva, kacagva a nyitott ajtón. Iluka, meg Irénke. — Két édes szöszkehaju apróság. S hogy a szobában nagy csend volt, az ő kedvük is alább hagyott kissé. Nézdélődtek jobbra-balra.

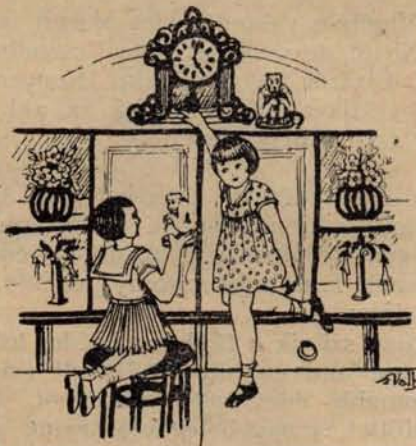
— Irénke, nézd csak, mi van ott az óra mellett! — rántotta meg egyszerre Iluka a nagyobbik testvér ruháját. A kredenc felső polcán tik-takolt egy régi óra, mellette mindenféle bohókás csecsebecsék, szobrocskák.

— Egy kis majom, meg egy nagy majom — kacagta el magát Irénke — és csilingelni kezdett a kacagása szerte a szobában.

— A kis majom, meg a nagy majom? — kacagott most már Iluka is. Vedd le Irénke és mutassuk meg Liza néninek is. — S Irénke székre állt, levette a nippet és futottak oda a nagybeteg leányhoz. Csilingelt a kacagásuk, mint a tündérek ezüst csöngettyűje, végig a szobán.

— Liza néni! Liza néni! ugye nekünk adod ezt a játékot, amit az óra mellett találtunk?

A nagybeteg leány, mint, akit irdatlan meszeségből hívott vissza az ártatlan, tiszta gyermekkacagás, felnyitotta a szemét, s a Halálra pillantott. De annak már üres volt a helye. Elkergette az életnek ez a csodálatos balzsama: a tiszta, boldog, gyermekkacagás, amelynek létezéséről olyan gunyosan emlékezett meg előbb...

A kis majom, meg a nagy majom.

Próbált felülni, az, aki már a kezét sem tudta megmozdítani, s kinos-keservesen, de mégis csak fel tudott ülni és megcsókolta a két gyermeket: Ilukát és Irénkét...

S Liza, aki azelőtt el nem olvasott volna egy mesét, felgyógyulása után, maga köré gyűjtötte a gyermekeket és szebbnél szebb meséket, történeteket mondott nekik, olyan szépeket, hogy azok sirtak és kacagtak, amikor hallgat-

ták. Ezek a mesék mind új, soha nem hallott mesék voltak s Liza lelkének csodálatos virágos kertjéből fakadtak, abból a nagy szeretetből, amellyel felgyógyulása után a gyermekeket szeretete...

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépen.

Írta: **Teleky Dezső.**

(24 folytatás.)

— Hazánk, mely nagyon távol van innen — felelte Talpas — sokkal derüesebb ég alatt fekszik, mint ez. Tehát ne botránkozzál meg azon, hogy a mi kedélyünk is derüesebb, mint a tietek. Nálunk még a kis bogárkák is jókedvűen döngicsélnek, zümmögnek, a tüeszkök vígan ciripelnek, a madárkák dalától hangos az erdő, mező, liget. A virágokon lepkék táncolnak, szirmaikon méhecskék himbálózhatnak, ringatóznak, a bokrok közt vígan makogó nyulaeskák játszadoznak s táncot lejtenek egymással... A mi hazánkban életkedv és öröm uralkodik a természetben, nem úgy, mint itt... Azt a földet ahonnan jöttünk Tündérországnak nevezi a nóta. Verőfényes tavasza, aranykalászos nyara, gyümölcsérlelő ősze, álmódó tele még Mescországban sem lehet szebb. S látod, mi ezt a drága hazát elhagytuk, esakis érettetek. Bizony számtalan halálos veszedelemnek tettük ki magunkat csak azért, hogy titeket megismerjünk, s hogy népeink között élő szóval is megkössük a barátságot és a rokon szövetseget.

Brumzon nem sokat figyelt az üdvözlő szavakra, e helyett szemével a repülőgépet mustárta.

— Igen! Igen! De most azt szeretném tudni, mint e birodalomnak korlátlan ura és fejedelme, hogy mi ez itt? — s hüvelykujjával a gép felé bökött.

— Ez olyan esőlnak, — magyarázta Talpas, — amely nem a tengeren, hanem a levegőben úszik. Evezője, amint láthatod, elől van! Légcsavarnak hívják.

— Mindjárt gondoltam, hogy nem állat, mert nem mozog, még közeledésemre sem mozdult meg, s nem morgott reám. Aztán itt járt az én sovány rendőrfelügyelőm is, a szemfüles Fehér-róka. Őt sem bántotta, pedig egészen a közelébe merészkedett, sőt még meg is szaglázta. Gondoltam magamban, ha a gyenge rókával ki nem kezd, akkor velem a hatalmas, erős és bátor Brumzonnal, az Ezüst Medve fiával, csak nem merészel harcba keveredni. Mert jó tudni, hogy aki belém köt, az halál fia. Miheztartás végett azt is jó tudni, hogy egyetlen jelzésemre előtör-

nek az én hűséges alattvalóim, s akkor az ellenfélnek, bárki legyen, s bármennyien legyenek — vége!

— Mi nem akarunk ellenségeskedni! Békés szándékkal jöttünk ide! — felelte Talpas nyugodt, barátságos hangon.

De Barnabásban forrt a méreg. Azért ő is igyekezett higgadtan beszélni.

— Igen, mi békeszerető mackók vagyunk, hisz öldöklő szerszámunk sincs. Legerősebb fegyverünk a mi emberi műveltségünk. Nekünk ez éppen elég! Azt azonban kijelentjük, hogy holmi fenyegetésektől nem ijedünk meg.

Talpas, hogy Brumzon úr ne értse meg, magyarul figyelmeztette Barnabást: „Ne élezd ki a dolgot, inkább hallgass! Nincs kedvem a verkedéshez. Barátkozás céljából jöttünk ide!”

Barnabás ugyancsak magyarul dörmögte: „Jó nó!... Mégis úgy meg szeretném csapni ezt az elbizakodott henevegőt, hogy amíg él, abból kolduljon!”

— Miket dunnyogtok? Miket dunnyogtok? Nem értem ezt a beszédet! — hadarta Brumzon gyanakvóan.

— Hát a medvebaráti szeretetről beszéltünk, és arról, hogy nagyon óhajtánánk megismerkedni híres népeddel! — válaszolta Talpas óvatos ravaszsággal.

— Nem bánom hát! Legyen! Alkalmat adok erre! — válaszolta Brumzon kegyesen. — Nemes fajom nevében ezennel meghívlak benneteket a ma tartandó főkalakomára! Ha akartok jönni mindjárt jöhettek!

Talpas a meghívásra azt ajánlotta, hogy először is szíjják el az örökbarátság hagyományos békepipáját. Ez így szokás a hős indiánusoknál is.

(Folytatjuk.)

— [Nevem] Brumzon, a jegesmedvék királya vagyok, az Ezüst Medve fia.

Matyi kutya.

*Matyi kutyam de megijedt,
Szűkölt is ám nagyon szegény,
Mert az utcán vele szembe
Jött egy kéményseprő legény.*

*Matyikának azért réme
Kéménynek kormos öre,
Mert neki tiszta hófehér
Bundájának selymes szőre.*

*Igy fél a szép a csúnyától,
A jónak a rossz a réme —
Minden ügyes kis gyermeknek
Szépség, jóság az erénye.*

Nits István J.

Ki szeretné, ha gombostűre tűznék?

Sokszor olvashattatok az Új Cimborá hátsó oldalán a növények és állatok védelméről. Bizony kedves kis olvasóink a növényeket és állatokat kimélni kell, mert a természet háztartásában semmi sem felesleges. Az aztán a kertész és földműves dolga, hogy a reá nézve káros bogarak számát csökkenti, hogy ezáltal munkálkodása jövedelmezőbbé váljon. Egy német tudós megállapította, hogy a bogárevő hasznos madarak mérhetetlen jelentőségűek a földi életre nézve. Ha például az összes hasznos madarakat kiirtanák a föld színéről, hét esztendő alatt a kártékony bogarak minden növényzetet lerágnának úgy, hogy teljesen lehetlenné válnék a földi élet.

Gondoskodik is a jó Istenke arról, hogy a természetben a hasznos és káros növények s állatok között a kellő egyensúly meglegyen. Hát ezt csak ti nem értenétek meg kis cimborák? Rossz szenvedélyre akarjuk felhívni a figyelmeteket. Tavasszal, mikor a tarka pillangók ellepik a virághímes mezőt és rétet, kedves foglalkozása a gyerekseregnek a lepkefogás. Megállapították tudós bácsik, hogy a gyermekeknek ez az ártalmas szenvedélye sok helyen már teljesen kiirtotta a ritkább fajtájú pillangókat. A szomorú csak az, hogy a gyermekek minden cél nélkül fogdossák össze a lepkét. Ha kell, ha nem, tűre szúrva dobozba kerül a tarka pil-

rába és kiméjétek a jó Istennek minden teremtményét.

langó, hogy néhány nap múlva vagy hét múlva porrá váljon. Hagyjátok ezt a foglalkozást a tudós embereknek. Bízjátok azokra, hogy a lepkéket gyűjtsék és kellő rendszabályok mellett tűre szúrják. Gondoljatok mindig arra, hogy esne nektek, ha testleteket újjnyi vastag szeggel átszurnák és a szeggel a földhöz szegeznének?

Az okos cimborá tehát kap magának a zöld mezőn és réten más hasznos foglalkozást. Nem kell a lepkéket kergetni. Sok szép társasjáték van, amelyekben futkározva lehet testlelket üdíteni. Ezért hát fel kis cimborák, szegődjétek a természetvédő okosak nagy táborába.

Dr. Szász Ferenc.

A fősvény.

(Aesop mese.)

Nagy darab aranya volt egy fősvénynek s hogy senki tőle el ne lophassa, elásta egy fa tövébe, de kijárt oda minden nap, hogy kedves kincsének örülhessen. Egy furfangos tolvaj azonban megleste a fősvényt, kiásta az aranyat s még a helyét is azon módon hagyta temetetlen.

Kimegy a fősvény másnap megint a drága

helyre, de jaj, még a vak is látná, hogy milyen kárt szenvedett! Sír, rí, jajgat, haját tépi s alig tud hová lenni szomorúságában.

— Szegény bohó — mondja az egyik szomszédja, aki előtt keserves panaszra fakadt — mit érsz vele, ha még kétszer olyan nagyon bánkódol is, eredj ki a tetthelyre, temesd be az üres lyukat, s gondold, hogy az arany benne van: a kincsnek így éppen annyi hasznát veszed, mint elásott korában vetted, vagy mintha ezután is elásva tartanád.

Mese a gyémántkörtéről.

Már jó ideje bámult fel a csillagos égboltra a marosmenti selymes réten Jancsi, a bojtár. Furulyája ott feküdt mellette a földön, ma este nem volt kedve mélabus pásztordalokat furulyázni, csak feküdt a jószagú fűben és nézte a csillagokat. De nem rájuk gondolt. Az járt az eszében, amit a délután a faluban hallott, amikor az édesanyjánál volt, hogy tiszta ruhát hozzon magának. Azt beszélték a faluban, hogy a király kihirdette, annak adja negyde királyságát és egyetlen leányát, aki elhozza neki a gyémánt körtét a Sárkánybirodalmából. Nem hiúságból, vagy kapzsisághói vágyott a király a körte után, hanem azért, hogy ha a gyémánt körte napvilágra kerülne, összeomlana a félelmetes sárkánybirodalom, és nem kellene évenként annyi szép fiatal leányt és legényt feláldozni a hétfejű sárkánynak. Veszélyes vállalkozás volt, de azért mégis sok ifjú kerekedett fel, hogy elhozza a gyémánt körtét, annyira vonzotta őket a jutalom, a gyönyörűsége királykisasszony. De sajnos egy se tért vissza közülük, hol maradtak, mi lett velük? Senki se tudta. Szívesen szerencsét próbált volna Jancsi is, gondolkodás nélkül ment volna a biztos halálba a királyleányért, ha nem lett volna öreg édesanyja, akinek ő volt egyetlen támasza.

Igy buslakodott Jancsi a pislákoló pásztortúz mellett. De egyszerre mi történt?

Az ég sötét, bársonyos kárpitján megindult egy csillag lefelé, hullott, hullott mind sebesebben és pont a Jancsi lábai elé pottyant. Ott ragyogott-sziporkázott még egy kicsit, aztán hirtelen kialudt és helyette egy fehér ruhás tündér állt Jancsi előtt. Gondolhatjátok, hogy Jancsinak még a lélegzete is elállt a csodálkozástól.

— Láttam ott fent, hogy szomorú vagy, lejöttem hát megkérdezni mi bánt? — szólalt meg mosolyogva a tündér. — Hátha segíthetnék rajtad!

— Köszönöm a hozzámvaló jószágodat, szép tündér — mondta Jancsi, aztán elpanaszolta a bánatát. Mikor a végére ért így szólt a tündér:

— Nagyon sajnálom, de nem segíthetek rajtad, a sárkány fölött nincs senkinek hatalma. De azért valamivel mégis meg szeretném hálálni neked, hogy esténként olyan szépen furulyázol és úgy szereted a juhaidat. Fogadd szívesen ezt a kis sipot, mást nem tudok adni.

És ahogy jött, úgy el is tűnt a tündér és pár perc múlva megint ott ragyogott a többi csillag között. Jancsi hosszasan utána nézett,

aztán jobban szemügyre vette a sipot. Végül belefujt. És most lássatok csodát! Ahogy belefujt, a sipból egy ici-pici, nagy szakállu emberke ugrott ki.

— Mit parancsolsz, édes gazdám?

Jancsi azt se tudta, hogy ébren van-e, vagy álmodik. — Ki vagy te? — kérdezte a törpétől.

— Én a sip törpéje vagyok és az a kötelességem, hogy minden kívánságodat teljesítesem.

— Akkor hát hozd el nekem a gyémánt körtét.

— Jaj, drága gazdám, éppen azt az egyet kéred, ami nincs hatalmamban. Nem tudom elhozni a körtét, de ha akarod elviszlek Sárkányországba, hátha szerencsénk lesz.

Szegény Jancsi, még a lélegzete is elállt, amikor megpillantotta a szörnyeteget, mely tüzet okádott mind az öt szájából.

— Hát az is jó lesz, ugyse tudom az utat. De most gyere pihenjünk le, gyűjtsünk erőt a nagy utra.

Reggel alig pitymallott, ők már talpen voltak. Jancsi felvette szép sujtásos ünneplő ruháját és felhuzta sarkantyus csizmáját, illőképpen akart megjelenni a sárkány színe előtt.

— Indulhatunk, — szólott oda a törpének, amikor elkészült. Erre a törpe megrázta magát és a kicsi emberke nagy sassá változott.

— Ülj fel a hátamra, jó gazdám!

Janesi nem sokat kérette magát, hanem felkapott a sas hátára és szállni kezdtek a friss levegőben. Hét éjjel és hét nap repültek, míg végre Sárkányországba érkeztek. Az ország kapuja előtt leszállt a sas, megrázta magát és megint törpévé változott.

— Én itt várlok meg, mert nem szabad bemennem Sárkányországba. Ha egy törpe beteszi oda a lábát, a sárkány elpusztítja egész nemzetségünket. Csak arra kérlek, édes gazdám, ahogy méssz, ne nézz se jobbra, se balra, nehogy a gonosz szellemek rossz utra csábítsanak. Menj csak mindig egyenesen előre, éppen ahhoz a fához érsz, amelyen a gyémánt körte függ és amely alatt a sárkány trónusa áll.

Nehéz szívvel indult el Janesi a keskeny, sötét folyosón. De ahogy beljebb ért, mind szélesebb és világosabb lett. Nem tudta, milyen helyen jár, mert megfogadta a törpe szavát és se jobbra, se balra nem nézett, csak ment előre. Egyszer aztán hirtelen olyan nagy fényesség vette körül, hogy majd elveszett a szemevilága: a sárkány kertjében volt. Színaranyból volt ottan a kerítés, ezüstből a porond és a fákon hatalmas drágakövek ragyogtak, ezek pótolták ottan a napot. A kert közepén pedig egy színarany fa állott és azon csüngött a gyémánt körte, de úgy esillogott-ragyogott, hogy ránézni is alig lehetett. A fa alatt, a nagy trónuson ült a gonosz sárkány és csodák-csodája, éppen aludt. Szegény Janesi, még a szívverése is elállt, amikor megpillantotta az alvó szörnyeteget, amely tüzet okádozott mind az öt száján. De nem volt idő a gondolkodásra, sietni kellett, nehogy felébredjen

a sárkány. Alig gondolta ezt Janesi, már mozgolódni is kezdett és kinyitotta mind a tiz szemét. Rettentő harag fogta el, amikor megpillantotta Janesit, dühösen felhorkant és óriási tűzgomolyagot bocsájtott a bojtár felé. De az sem hagyta otthon az eszét ám! Abban a percben, mikor a sárkány a szájait kitátotta, jó kardját kézbe véve és a sárkányhoz közeledve villámgyorsan az egyes szájába döfte, aztán nagy gyorsasággal a halál fejét vágta le, aztán a zerge fejét, majd a sas és végül a tigris fejét. Bizony nehéz munka volt. Szerenese, hogy a sárkány halálfejét hamar levágta, mert ha nem igyekeznek, bizony a halálfej veszi őt le a lábáról.

Janecinak sem kellett egyéb a nagy küzdelem után letépte a gyémánt körtét és uccu.. Szaladt, szaladt, paripánál sebesebben, szélnél sebesebben, amíg ki nem ért Sárkányországból. Mikor kitette a lábát a kapun, hatalmas robaj harszott: összedült a rettegett Sárkánybirodalom, összedült abban a percben, mikor a gyémánt körte napvilágra került. A törpe, amint gazdáját megpillantotta, nem is várta, hogy az szóljon, megrázta magát, sassá változott és egyenesen a királyi palotába repültek. Nagy volt az öröm az egész országban, de a legnagyobb mégis csak a fiatalok szívében volt. A királykisasszony büszke volt az ő bátor urára, Janesi meg büszke volt az ő világszép feleségére.

Igy történt, nem másképp, aki nem hiszi, üljön fel a hiszi-viszi lovára és addig viszi, amíg elhiszi.

Petrovay Gabriella.

A pünkösdi rózsa.

Volt egyszer egy szegény asszony, ki olyan piei, törpe házacskában lakott, hogy beleütötte volna fejét az ajtófába, ha a gond és fáradság meg nem görbítette volna derekát. De így csak meghajolva járt szegény öreg asszony és néha még botra is támaszkodott.

Éppen pünkösdi ünnepe közeledett és az anyóka levelet kapott egyetlen fiától, ki megszemezzé egy mély földalatti bányában dolgozott. Azt írta a fia, hogy hazajő az ünnepre, látogatóba. El van fáradva, ki van éhezve, mert alig tud annyit keresni, hogy fenntartsa magát. Jól esnék egy kis otthoni kalács, vagy kenyér és egy kis anyai szeretet.

Az öreg anyóka nem tudott a levélre felvidulni, mint máskor, csak ölébe ejtette és keservesen sirt.

Hogyne sirt volna, ha eszébe jutott, hogy nem tudja fiát megvendégelni pünkösdi ünnepén, mert neki sines betévő falatja.

Szegény fia nem sejtí, hogy ő milyen nyomorúságban él, mert mindig eltitkolta, hogy ne búsuljon miatta.

Szegényli kéregetni menni a szomszédokhoz, hogy így jusson puha kenyérhez.

— Csak a szeretetem van, csak a nagy szeretetem, de így sem ér semmit! — Söhajtott búsan.

— Dehogy nem ér! — Szólt egy ezüst esengésű hang: — a szeretet mindent pótol!

Felriadt az öreg asszony és azt gondolta, álmodik, mert egy hófehér angyal állt előtte, kezében pálcát tartott.

— Neked adom ezt, szólt az asszony felé

nyújtva pálcáját, szúrd le ezt este az ajtód elé jobb oldalról, a te botodat pedig balfelől és bizzál Istenben, hogy reggelre csodát tesz.

Azzal ki is repült a nyitott ajtón.

— Vajjon elaludtam és álmodtam? — Tünnődött újra az anyóka, de mellette az idegen pálcá meggyőzte, hogy nem álmodott.

Alig várta az estét és amint leszállt az alkony, el is ültette a pálcákat kétfelől az ajtó mellé.

— Bár legalább egy kis kertem volna, gondolta magában, termelnék ott zöldséget és megélnék belőle.

Lefeküdt, buzgón imádkozott és szívébe nagy remény költözött, hogy az Isten őt meg fogja segíteni. Olyan erősen hitte ezt, hogy most már egy cseppet sem búsult, hanem boldogan elaludt.

Reggel jókor arra ébredt, hogy egy sereg madár énekel az ajtója előtt.

Sietve felkelt és kinézett az ablakon. Sohasem énekeltek itt eddig madarak, mert nem volt mire reá szálljanak.

De most csodák-csodája! A két botból, két terebélyes rózsafa lett roskadáig megrakva piros rózsával és azon énekeltek a madarak.

Az emberek is megálltak és bámultak, mert tegnap még nyoma sem volt ott a rózsafának.

Az anyóka nagy kosarat vitt ki és tele szedte rózsával, kis taligáján elvitte a piacra. Egyszeribe körülvették és mind megvásárolták, mert olyan csodás illatú és szépségű rózsát eddig nem láttak.

Ha a kosár kiürült, újra mást vitt a boldog öreg asszony, mert a rózsabokorról nem fogyott le a virág, bármennyit szedett, újra más nyílt helyette. És annál több pénz gyűlt az anyóka pénzes zaeszkójába is.

Másnap már füstölt a kémény, sült a jó illatos kalács, tejjel volt tele a lábas, sőt még pecsenyeszagot is hordozott a szél az anyóka háza körül.

Erre a jó illatra pár koldus is betért alalmazniért és egyik sem ment el üres kézzel.

— Óh áldott pünkösdi rózsabokrom, — fo házkodott az öreg asszony, de boldoggá tettél!

— A hited tett boldoggá, mert a hit csodákat művel, szólt újra az angyal belebbenve a nyitott ablakon. És együtt örvendezett a tűzhelynél sürgölődő nénikével.

Minket is arra tanít kedves gyermekek a szegény asszony pünkösdi rózsafája, hogy hinni és bízni kell Istenben rendületlenül még legnagyobb szükségünkben is, mert ő soha el nem hagy.

Gál Lajosné.

Apróságok, tarkaságok. Erdekesebbnél érdekesebb találmányok, felfedezések hírét halljuk napról-napra. Hallottátok úgy-e az olasz Marconi nevét, akinek a drótnélküli távirót, rádiótelefont s más értékes találmányokat köszönhetjük? Most új kísérleten dolgozik, még pedig olyan készüléken, mely a levegő rezgésén keresztül nem csak a hangot, de a képet is közvetítené. Marconi ezzel a készülékkel a távolba-

látás problémáját oldaná meg. Vagyis, ha ez a találmány közkinccsé válik, az, akinek telefonálnak, nem csak a telefonáló hangját fogja hallani, de látni fogja magát a telefonálót is. Ha például valaki Bécsben tanul s az édesanyja látni szeretné, bekapcsolja a távolbalátó készüléket, nem csak a hangját hallja majd a fiának, de életnagyságban is látni fogja a készüléken keresztül.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

A szünidei pályázatok eredményét a ti bírálatotok alapján a következőkben hirdetjük ki:

I. díjat nyert: Gr. Béldi Margit III. polg. o. t.

II. díjat nyert: Friedmann Anci III. g. o. t.

III. díjat nyert: Makó Tivadar IV. el. o. t.

Dicséretet nyertek: Imreh Sándor II. g. a. t., Weress Zsófia, Bölöni Sárka, Csüry Éva, Kiss Sándor.

A jutalmakat már el is küldtük. Általánosságban az idén sokkal ügyesebben dolgoztatok, mint tavaly, többen is vettek részt a pályázaton, hiszem, hogy jövőre még többen vesznek részt.

Hogy a nyári emlékeitek jobban megtartassátok, az Uj Cimborá küld szét néhány szünidei kis naplót, ebbe azután időnként beírhatjátok a veletek történő eseményeket. A megtevélt könyvecskéket az új pályázat kiírásakor be kell küldeni a szerkesztőségbe.

Szünidei kis naplót elsősorban is azok kapnak, akiknek az előfizetésük rendben van.

Babaszépségverseny.

Tudjátok-e, hogy a kis Juliska nagy készülődésben van? No, ha nem tudjátok, annál jobb, mert legalább van mit meséljek nektek.

Bizony... Juliska már nagy leány volt; járt már iskolába is. És mert jó bizonyítványt hozott haza, anyukája megengedte, hogy a születésnapjára hívja el a legjobb barátnőit.

Volt is ám nagy öröm, mikor a gyerekek tudomást vettek róla; hogy Juliska megtisztelte őket és meghívta a születésnapjára...

Juliska megüzente mindegyik barátnőjének, hogy hozzák el legkedvesebb babájukat, kössenek egy cédulát a babák nyakába és írják rá a tulajdonosok a nevüket.

Mindegyik gyermek nagyon örvendett, csak Esztike volt szomorú, mert neki csak aféle fababája volt, de mást venni nem tudott, mert nem volt rá pénze.

Elővette tehát a fababát, megmosta, kifestette, de az még csúnyább lett...

Elment nagy búval, bánattal Juliskához a fababával és nehéz szívvel nézte a gyönyörű babákat. Mindegyik gyereknek szép babája volt, de a legszebb volt a Juliskáé...

Mikor Juliska meglátta Esztikét a szegényes öltözetben és a csúnya babával, nagyon megsajnálta. Vette a fababát és egy más cédulát tett rá, a saját babájára pedig Esztike nevével cédulát kötött. Fél óra múlva megkezdődött a babaszépségverseny. Nagyanyó volt a bíráló. Körül sétálta az asztalt két-háromszor, megné-

zegette a babákat külön-külön, míg végre megszólalt, a Juliska babáját felemelve:

— „Ennek a babának a tulajdonosa nyeri meg az első díjat, mert ez a baba a legszebb!”

Ekkor kinyitotta a cédulát és a babatulajdonos nevét olvasta:

— „Nagy Eszter”.

A gyerekek összenéztek, mert nem értették a dolgot; a baba az előbb a Juliskáé volt és most az Esztikéé?

Azán Esztike felállt és így szólt könnyes szemekkel:

— „Oh, be jó szíved van, Juliska; be áldott jó szíved van!”

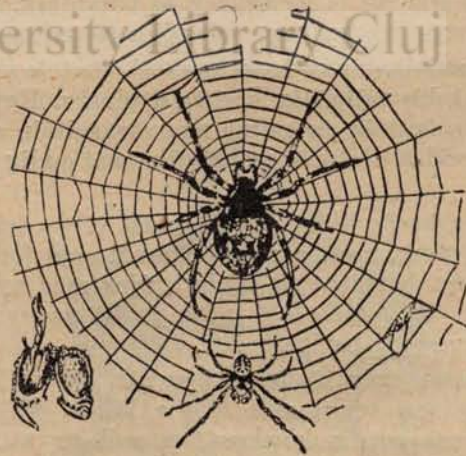
Azán boldogan ölébe vette a nagy alvó babát.

Igy telt el vidáman a délután és főleg Juliska volt boldog, hogy segíthetett egy szegény kis pajtásán.

A díj egy nagy csokoládé torta volt, azt a gyerekek közösen ették meg.

Czinezár Éva II. g. o. t.

A pók.

Szorgalmasan szövi hálóját a pók. Szébbet, finomabbat a legügyesebb takács sem szöhetne. De nini még el sem készült a remek csipkemunka, egy kis bolond legyecské repül arra — és zsupsz! bele a hálóba! Talán a félfogára elég lesz ma reggelre a kövér, nagyhasu póknak.

HUMOR.

Orvos (a beteghez): Ezt a port vegye be egy kanál vízzel, itt hagyom* a kis kávék kanalat is.

Beteg: Igenis kérem, beveszem.

Orvos (másnap): Nos, lecsuszott-e a tegnapi por?

Beteg: A por csak lecsuszott, de a kanállal vagy 10 percig vesződtem, amíg az is lecsuszott...

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Családszövetségünk tagjainak, kis olvasóinknak és minden jó barátunknak kellemes és boldog pünkösdi ünnepeket kívánunk.

Forwald Sanyika, III. el. o. t. Nagyon örültem kis cimborá, a levelednek. Remélem ezután gyakrabban írsz? A megfejtést átadtam a rejtvény szerkesztő bácsinak. — *Máthé László III. el. o. t.* Levélkéd valahol elbolyongott, hogy csak most kaptam kézhez. Képelem milyen nehezen vártad rá az üzenetet. A 12-es szám rejtvényét nagyszerűen megfejtetted, így most már a rejtvénytársaságon te is részt veszel. — *Lőrincz Iduska.* Leveled és lapod is egyszerre vettem kézhez s így együttesen válaszolok rájuk. A 12-es szám rejtvény megfejtése nem egészen sikerült, de ez elvégre nem liiba, mert a következő rejtvényt igyekezni fogsz jobban megfejteni. Lám már a 13-as számú keresztrejtvény is sokkal jobb. Ugylátom, a keresztrejtvény megfejtése könnyebben megy neked. Egész nyugodtan, bármikor írhat sz levelező-lapon. Írj máskor is. — *Henner Aranka.* Megkaptam kicsi Aranka a rajzokat. El is visszük, a turdai nagy rajzkiállításra. Edes anyódat, edes apádat s Imre bácsit szeretettel üdvözlöm. — *Sáska Jancsika Marghita.* Majd írd meg Jancsika, hogy milyen bizonyítványt kaptál. — *Harmath Mária.* Hol fogod tölteni a szünidőt. — *Bíró Orsolya II. g. o. t.* Szeretnél Tamás Sárrikával levelezni a nyáron. Megkérdezzük tőle: Elküldjük neki a te címedet s ha elfogadja a levelezést, válaszolni fog neked. De először akkor is válaszolni kell, ha valaki valami ok miatt nem folytathatna levelezést azzal aki arra felkéri. — *Nagy Pista Oradea.* Rajzoltál-e a kis rajzfűzetbe Pista? — *Kósa Margitka S.* Bemutató leveled mindmáig késett. Remélem, hogy a szünidőben hosszú leveleket kapok tőled. — *Vaska Klárka IV. el. o. t.* A 13-ik szám keresztrejtvény megfejtését átadtam a rovat vezetőjének. — *Hodis Ily III. g. o. t.* Új rejtvényed, amelyet szerkesztettél jó — közlésre kerül. „Az életmentő gyermekek“ c. cikkhez való hozzászólásod érdekes. Nő meglátjuk majd mit szólnak hozzá a többiek is. — *Tunyogi Csapó Margitka IV. el. o. t.* Készültök a vizsgára, gondolom is, hogy mennyire le van foglalva minden időd. No majd a vizsga után írni fogsz, ugye?

— *Márton Miklós és Palika.* Szeretnék közelebbről is ismerni benneteket, két kis cimborá. Nektek már régóta jár az újság, éppen ezért is kíváncsi vagyok rá, hogy mit olvastok legszívesebben az Új Cimborából meg, hogy melyik osztályba és iskolába jártok. — *Virágh Károlyka Zalaú.* Már rég nem küldtél új rejtvényt. Pedig te nemcsak a megfejtéshez értesz, de amint láttam, a rejtvény szerkesztéséhez is. *Karáczy György.* Megkapod-e rendszeren az Új Cimborát? Szeretnék téged is megismerni. No, majd a vizsga után írd egy szép bemutatkozó levelet. — *Horváth Sarolta.* Vártam a levelét és a beígért dolgokat. Tima Magdnuskának megindítottuk a lapot. Vizsga után, remélem, több idő lesz az írásra. — *Dobes Rudolf Livada.* Ej, ej kis Rudi! Már milyen régóta tagja vagy az Új Cimborák olvasó táborának és még soha, csak egy nyúl-farknyi levelet sem írtál. — *Lakatos Elemér III. el. o. t.* A 14-ik szám pótlórejtvénye nem egészen jól sikerült, de seba! legközelebb hibátlanul fogod megfejteni. — *Szőke István II. g. t.* Mindkét utóbbi lapod megérkezett. A megfejtést a rejtvénytársaságnak adtam át. A találós kép megfejtését harmadiknak küldted be. — *Weiss Tibike Arad.* Szép, rendszeren írt levélkédet szívesen és örömmel olvastam. Azt írod, hogy mindig számomra vásárolod az Új Cimborát, de nehezen várod az új szám érkezését. Szeretted a rejtvényeket, meg is fejtetted. Nagyon jól teszed, hasznodra fog válni. A csiga rejtvény, meg a pótló is hibátlan. Írj máskor is, és a neved mellé írd oda azt is, hogy hanyadik osztályba jársz. Ha Aradon lesz a nagy rajzkiállítás az Új Cimborának június 16—23-ig, feltétlenül nézd meg. — *Sághy Szabolcs.* Hogy sikerült a kertészkedés? Ha van egy fölösleges fényképed, majd küldjél be egyet. *Ref. elemi isk. Beréndan.* Kérjétek meg a tanító bácsit, hogy a vizsgai rajzok közül küldjön be nekünk néhányat. *Ivánovics Mária.* — Várom bemutatkozó leveleteket. — *Héjja Ácska.* Régen írtál Ácska — pedig jaj de kíváncsi vagyok rá, hogy vajjon kertészkedsz-e, s hogy szépek-e már a palántáid?

Bélyeggyűjtés.

A londoni lapok a világ legdrágább bélyegének a brit-guyanai 1 centes bélyegét tartják, — amit abból is lehet következtetni, hogy árverésen való értékesítés végett Londonba hozták. Számítva az utközben történhető lopás, megsemmisülés, tűz vagy hajókatasztrófára, a bélyegét 10.000 fontra bebiztosították. Ha csak 500 leít számítunk is a font árfolyamaként, könnyen kiszámíthatjátok a bélyeg értékét leiben. Hát nem a világ legdrágább bélyege-e a Hind-gyűjteményből való brit-guyanai bélyeg?

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Szótagrejtvény.

Beküldte: *Petrovay Szabolcs* I. el. o. t.

A csillaggal megjelölt szótag egy ismert közmondás kezdetét jelenti.

tal	szük	á
rom	é*	ges
e	lom	i
tel	há	sé

2. Betűrejtvény.

Beküldte: *Hodis Ilke* III. g. o. t.

ZS ZS ZS... r, s,
ZS ZS ZS... R, S.

3. Pótló szótagrejtvény.

Beküldte: *Szőke István*.

- . . roly = név
- . . rosz = nép
- . . na = síkság
- . . . zig = kikötő
- . . ron = ceruza
- . . . ka = tehén
- . . la = név
- . . bogó = zászló
- . . . ma = zaj
- . . kos = név
- . . ró = rud

Ha e szavak első szótagjait helyesen kitöltitek, azoknak a kezdőbetűi egy hegylánc nevéét adják.

Megfejtési határidő 1935 június 20. A megfejtők között három könyvet sorsolunk ki.

Régi magyar rigmosos szórejtvény.

Első három betűjével élnek a nagy sakkisták. Négyével ha nagy játékot vesztenek a tarokkisták. Utolsó kettő kisebbíti számos magyar szavunkat, az egész gyakran meglopja a tejes fazekukat.

(Matska) régies magyarsággal írva.

KIADÓ-BÁCSI PÓSTÁJA

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek. Vidékről: Molnár Erzsébet 17, Bara Rózsi 50, Balog Anti 17, Kósa Gabi 43, Horváth Sanyi 50, Fodor Ilonka 43, Szász Józsi 50, Krémer Józsi 17, Szarka Laci 43, Sörös Mártonné 30, Horváth Juliska 50, Kovács Margit 85, Lévy Józsefné 128, Hildegarda gyermek patronage Satu-Mare) 100, Reszler Kató 17, Szász Lajcsi 43, Friedmann Ági 20, Debreceni Gabi 50, Nagy Gabi 50, Saja Ida 43, Izsák Rózsika 50, Szabó Jenőke 150, Kapitány Rózsi 50, Zélig Kató 50, Kovács Gyurika 50, Pobozyonyi István 17, Reszmann Baba 50, Horvay Pötyyi 50, Friedmann Gyurka 25, Fábian Anci 33, Onódi Lajos 17, Szabó Sándor 17, Tóthfalussy Béci 17, Révész Laci 100, Kovács Magda 50, Szabó Kálmán 20, Ref. elemi iskola (Braşov) 150, Ref. elemi iskola (Berindan) 117, Tyma Magda 50, Sáska Jancsika 100, Dobes Rudolf 117, Biró Olga 92, Ivánovics Mária 167, Héjja Ácika 134, Máté Dénes 100, Füzessy Márta 50, Sándor István 50, Breittigan István 50, Kiss Lala és Zoli 20, Kosa Margit 134, Tunyogi Csapó Margit 50, Horváth Sarolta 50, Virágh Károly 50, Karády György 100, Sággy Szaboles 67, ifj. Csucska Elek 100, Ladányi Karesi 50, Bódi Sanyi és Tibi 25, Hútira Margit 17, Károlyi István 34, Burger Édi 50, Pobozyonyi István 17, Schmak Árpád 17, Anchius Józsi 20, Baráth Elluska 50, Tereh Ági és Pisti 50, Lorántffy B. K. 85, Weisz Ibi 17, Loj József 25, Soós Sándor 17, Csontos Béláné 15, Magoss Sándor, Jenő és Gedi 100, Debreceni Ferike 43, Zamfirescu Erzsébet 50, Balogh Anti 17, Fried Laci 50, Baráth Ferenc 20, Renner Jolán 25, Guth Viktor 50, Harkai Ica 17, Sörös Mártonné 37, Payer Karesi 50, Szabó Béluska 43, és Krémer Józsi 17, Merli Pista és Józsi 50, Ref. elemi iskola könyvtára (Seini) 200, Nyirő Réka 50, Harmath Mária 67, Nagy Pista 100, id. Márton Sándorné 300, Friedmann Gyurka 25, Hájtájer Emil 43, Harkai Margit 17, Román Kató 50, Barta Pisti 50 és Mészáros Irénke 30 Lei.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSÓ,**

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj